

Nachtberen

Als de kleuren uit de dag verdwijnen
de klok zichzelf opnieuw uitvindt
stapt het kind in een grotere jas
klaar voor het jachtveld van de nacht.

Ze waant zich ongezien en ongekend
achter dicht gestucte lagen, onaantastbaar
en onaangestast de ongeschonden huid.
Argeloos struint ze langs de zelfkant van de stad.

Thuis woelt een moeder zich door de tijd.
Liggend in bed kijkt ze de dag naar voren
haar oren hunkeren naar het kraken van de trap
en de fluisterende stem: *'ik ben er weer'*.

Dan - eindelijk valt de voordeur met een zucht
van voorlopige verlichting stevig in het slot.

De moeder en het kind sluiten de ogen, laten
het staartje nacht geruisloos overgaan in de dag.

Aarden met paarden

Als paarden samen staan
in het koper van de zon
nestelt de tevredenheid
tussen adem en zucht

Ik hoor het breken van het gras
en de staarten zwaaien
Een echo vliegt als schaduw
van een grutto door de lucht

Nog even blijven kijken
Nog even blijven staan
Mijn voeten worden zwaarder
Tijd om weer naar huis te gaan

Ergens halverwege

Op de brug van toen naar daar,
sta ik stil bij het nu en beweeg
mee op de schuivende panelen
in het rijke decor van mijn leven.

Wie ik was is allang voorbij terwijl
ik nog niet ben wie ik zal zijn.
De weg wijd open in het verschiet,
lange lijnen langs al het mogelijke.

Ergens halverwege een bord,
links, rechts of rechtdoor.
Steeds vraagt mijn hoofd mijn voeten:
waar brengen jullie mij?

Vol vertrouwen zetten zij de stap
links, rechts of rechtdoor.
Om het even wat het wordt
halverwege is het leven kort.

Ochtendmist

paarden in de polder
duiken haastig weg
in een jas van ochtendmist

aan het hek de fotograaf
turend in het grijs
nog even

en de kleuren komen terug
op de vachten in het veld
beeld en jas gaan uit

Illusie

de mens knipt en plakt, verbindt
wat niet verbonden is, houdt vast
aan in lucht zwevende kastelen
waarin zelfs muren moeten leunen

steeds hoger, steeds verder, meer
stappen op treden van trappen
los van de grond, voorbij aan
de waarde van wortels, zichzelf

©Marjan Leunissen